

Sóng như hình bóng

• Truyện dài của MAI THẢO

- 80 -

CHƯƠNG 4

Cái kinh cát vào bùn trước di khán
Tới ngày nay, khán Quang nhà Ông già và
phía bùn ngã Hường, vẫn đi vía nó
về lại:

Phải chờ cho diệu diệu về, em tôi
trước đây.

Một tia chấn dù mìn được trút ra
tên mìn bắn. Tia chấn này, chỉ trong nháy
trong giây phút, Hường mới mìn ra dung.
Càng và Hồng ngồi vào bàn. Phát
ngồi ở một góc, loay hoay không
biết nên có thể nào, ngồi đó, hay cũng
đến ngồi vào chiếc ghế:

Cơng hàn hán về phần Phật;

Còn chờ nha, ông ta,

Không thè Hường nói gì. Phất đánh tai

Tôi không đánh.

Sao đây?

Phết gượng gạo:

Tôi đến chờ, ngờ một chút nữa rõ rẽ.

Cơng hàn Hường:

Mời bà chủ một chén:

Hường tên nêu nắng không ngồi vào, đóng
bạc cửa tách và vò bị hủy bỏ. Nàng đánh
hở đầu:

Càng được. Nhưng tôi không chịu

thua đâu nhé.

Cơng hàn hàn:

Thì là sao thế?

Hường hàn hàn:

Là được tôi tới lấy, thua anh phải

đến lật tai:

Cơng hàn hàn ngọt:

Bản đặc biệt thi quyền hành quâ

nhi:

Hường phản bội:

Kết bạn thi thử.

Hồng chỉ sướng hào hào trước khi Quang

Như thế hòng kết công chờ đợi. Hường gật

đầu:

Càng được:

Cơng hàn hàn bêch trọng:

Không nghĩ anh này cũng nín đậm

một cây:

Hường chén chén chén:

Làm thế nào đây. Bé chủ nhà mà!

Hường đón gác Phát:

Anh hàn ngà chém rong chém nhá:

Bé chủ nhà khen chém da. Tengo

nhà tui rồi tui sẽ dùng tên thương lái chém

nhá long son xác của mình.

Dòng lên, ngàn ngã. Bé là diệu thô Văn Tiên,

lúc Ngự Ngà ôm bức tượng của Văn Tiên,

tấp nập nhá xuông sông mà từ đê chém

nhá long son xác của mình.

Tú Mây đứng dậy, khói miếu.

Đặng kia, khúi bén, tảng xá, đóng

là 2 đồng khói.

Tú Mây nắm cái nón của tháng Út mà

giết man:

Tháng Út nho:

Nhung chí phai cho tôi mượn nónm

đánh:

Hường gát:

Tú Mây nho:

Tú Mây khéo bắc, Hường kéo ghế ngồi

muốn, muôn khéo. Tú Mây nho

một khúc dài do nghe thấy ở một phòng

vắng khách. Hường và Hồng vừa

dành vía nhàm, luồn lata, bờ bận nứa

chung cho Hường đày. Quả qua, hịu, mươi

phết Hường đã được gác một tháp' ngắn.

Nàng thèm tết, cười:

Nhung nhìn nhát thế này thì hay quá

Cơng hàn hàn khéo ngay của Hường

để trung mìn, khéo.

Hường trung khéo, đại chát lèn đòn:

Làm sao chung một người ta. Đứng

cố không:

Cơng hàn hàn:

Làm sao mìn?

Nhung khéo chớp, thang Út rót lèng lèng

cây dừa. Nhìn sao chép, mìn:

Tại sao tao không thấy.

Tú Mây đáp:

Coi cho khai. Khi nào họ thách, đồ thị

mình hạy ra tay. Hám he thiêm mà mìn

không thè được lòng lợt giết hám he

hám gi. Tui no bò xuồng mìn hay chém?

(CON NỮA)

Tiêu thuyết thời sự gián liệt

* BẠCH LANG

- 28 -

Thưa, bác sĩ cứ tự nhiên.

Ông ta có vẻ như ngẩn ngơ, như thu đưa một cái tên mà

về nghe nói khéo phải biết. Thôi ta, tuy trong danh sách người

giáo, mà ta là đế nhất. Tham Vụ phụ trách về văn hóa

và báo chí, nhưng gốc rễ là một

cán bộ phái gián của Tây Đức. Năm nay ông ta vừa 40 tu

tuổi, đã có vợ và hai con.

Ông ta cũng như ai

nhéo nẹo, không phải là

nhéo nẹo, mà là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

Thưa bác sĩ cứ tự nhiên,

nhưng ông ta là

nhéo nẹo.

Ông ta nói với tôi:

Đó là tên của ông ta là

Đỗ Văn Lang.

